

Sygn. akt II Ka 218/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Trojanowski

Protokolant: sekr. sądowy Małgorzata Kramarz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19 czerwca i 31 lipca 2018 roku w Krośnie

sprawy **T. A.**, s. F. i A. zd. S., ur. (...) w B.

obwinionego o wykroczenie z art. 92a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 14 marca 2018 roku, sygn. akt II W 32/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

II. zasądza od obwinionego T. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 80 zł /osiemdziesiąt złotych/, w tym opłatę za drugą instancję w kwocie 30 zł /trzydzieści złotych/.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 14 marca 2018r., sygn. akt II W 32/18, obwiniony T. A. został uznany za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 2017r., ok. godz. 17.20, w P., pow. (...), w obszarze zabudowanym, kierując samochodem osobowym marki V., o nr. Rej. (...), poruszał się z prędkością 85 km/h, przekraczając dopuszczalną prędkość o 35 km/h, to jest wykroczenia z art. 92a k.w.

Za przypisany czy Sąd orzekł wobec obwinionego, na podstawie powołanego wyżej przepisu, karę 200 zł grzywny.

Nadto, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym opłatę.

Powyższy wyrok, w całości, zaskarżył obrońca obwinionego.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez przyjęcie, że pomiar prędkości dokonany przez policjantów został dokonany prawidłowo i podaje faktyczną prędkość samochodu obwinionego,
2. naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 410 i 424 k.p.k. przez nieodniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutów obwinionego, dotyczących naruszenia przepisów rozporządzenia w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości oraz szczegółowego zakresu badań.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest nieuzasadniona w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom obrony, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się ani błędu w ustaleniach faktycznych, ani nie naruszył przepisów prawa procesowego. Właściwie rozważył i ocenił wszystkie dowody oraz okoliczności ujawnione na rozprawie, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego.

Apelacja obrońcy opiera się na osobistym przekonaniu obwinionego o nieprawidłowości dokonania pomiaru prędkości i sprowadza do negowania sprawności urządzenia użytego w tym pomiarze i sposobu przeprowadzenia pomiaru.

Tymczasem, po uzupełnieniu dowodów w postępowaniu odwoławczym, okazało się, w sposób nie budzący wątpliwości, że pomiaru prędkości dokonano urządzeniem posiadającym ważne świadectwo legalizacji. Z treści tego świadectwa, wydanego przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w Katowicach wynika, że przedmiotowy przyrząd do pomiaru prędkości w ruchu drogowym spełnia wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym, oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

Ważne świadectwo legalizacji jest jedynym, wymaganym prawem metrologicznym dokumentem, którym musi się legitymować przyrząd do pomiaru prędkości, aby można go było użyć w związku z przestrzeganiem porządku publicznego.

Apelacja wykazuje nieznaną zarówno sposobu funkcjonowania urządzenia, jak i istniejących przepisów podnosząc konieczność posiadania certyfikatu kalibracji. W świetle prawa przyrząd U. nie musi się legitymować żadnym „świadectwem kalibracji”. Jest on prawnie dopuszczony do stosowania w Polsce na podstawie decyzji zatwierdzenia typu oraz wydawanej na jej podstawie corocznej legalizacji.

Całkowicie chybione są także uwagi co do sposobu dokonania pomiaru. Przyrząd U. nie jest skomplikowany w obsłudze, a jak wynika z treści wiarygodnych zeznań funkcjonariuszy Policji pomiaru dokonano w miejscu zapewniającym odpowiednią widoczności i umożliwiającym przeprowadzenie pomiaru.

Zupełnie niezrozumiałe jest zarzucanie dotychczasowego nieprzesłuchania obwinionego, skoro prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na rozprawę sądową.

Podobnie, trudno zrozumieć sugestie, że doszło do zastąpienia wyjaśnień obwinionego treścią notatek i zapisków, skoro jednocześnie apelacja przyznaje, że wypowiedzi obwinionego na miejscu zatrzymania, w których przyznał się do przekroczenia prędkości, opierają się na relacjach policjantów. ⁴

Reasumując, należy uznać, że zarzuty apelacji są praktycznie tylko i wyłącznie polemiką z wydanym orzeczeniem, bez przytoczenia jakiegokolwiek uzasadnionego argumentu. Tak sformułowana treść apelacji, w żadnym razie nie może prowadzić do jej uwzględnienia.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Podstawę prawną orzeczenia stanowią przepisy art. 437 § 1 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. i art. 456 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119, natomiast o opłacie za drugą instancję na podstawie art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych.